

[Erlendsson]

ministerium og uden protest lod dem sidde og ryge hash op i ansigtet på sig. Det var starten på denne håbløse situation. Håbløs, fordi der stadig er partier, der ikke forstår, at man gør ulykkelige mennesker en stor tjeneste ved at tvinge dem til en behandling. Der har ikke tidligere været nogen som helst tvivl om, at man gjorde folk en tjeneste dermed. Det viser bl. a. epidemiloven. Den er ikke bare indført for at forhindre, at andre skal smittes, den har sandelig også det indhold, at den sikrer den syge at blive helbredt, selv om han ikke erkender sin sygdom eller ønsker at blive behandlet.

Med hensyn til det epidemiologiske, som man hænger sig så meget i som en formel fejl, vil jeg gøre opmærksom på, at i det forslag til bekæmpelse af narkotikamisbruget, som en række særlig indsigtfulde læger i 1971 fremsendte til folketingets socialudvalg, og som for øvrigt er blevet optrykt i bemærkningerne til forslaget, siger man:

»Vi finder, at epidemiologiske foranstaltninger, for en stor del kendt fra bekæmpelse af smitsomme sygdomme ... bør prioriteres væsentlig højere og iværksættes omgående...«

I den blå betænkning om metadonbehandling, som vi fik sidste år fra stadslægen, nævner man i omtalen af, hvordan man behandler narkomanien i andre lande, under England:

»Det engelske system blev først og fremmest sat op med et præventivt, epidemiologisk formål.«

Det samme siger man i omtalen af Holland:

»Der synes ligesom i England at have været tale om foranstaltninger med præventivt, epidemiologisk sigte.«

De, som hørte efter, hvad der blev sagt forleden i fjernsynet, må også have hørt, at i Sverige er man nu kommet dertil, at man kan tilbageholde unge under 18 år, indtil de er tilstrækkeligt aftrappede og resocialiserede.

Naturligvis er jeg da taknemlig for, at fru Karen Thurøe Hansen vil belære mig om, at man ikke kan få en tilfredsstillende kur for narkomani ved at lukke folk inde i 8-10-12 dage på en psykiatrisk afdeling og aftrappe dem. Nej, de skal følges op, de skal resocialiseres, de skal ikke slippe fri for at blive ledet, for at blive taget i hånden, før den dag,

da der er overvejende sandsynlighed for og belæg for, at de er i stand til selv at klare sig.

Det, man gør i dag i fængslerne, er ikke bare, at man tillader dem at fortsætte med deres narkomani, det er sandelig også, at man tillader folk, der ikke er narkomaner ved indsættelsen, at blive narkomaner, mens de er i fængslet, og derefter lukker man dem ud uden at hjælpe dem på nogen måde, i hvert fald ikke på en tilstrækkelig måde, så de kan falde ind i det bestående samfund, som så mange har så meget imod.

Hvad indenrigsministeren sagde, har jeg hørt før, og jeg lægger lige så lidt vægt på det i dag som dengang. Indenrigsministerens bedreviden grunder sig i en meget ringe viden om disse forhold, og det er slet ikke af nogen værdi at optage en diskussion. Indenrigsministeren hører til de troende hashliberale og de troende med hensyn til den frivillige deltagelse som det eneste kriterium for, at man kan komme igennem med en behandling. Det er i hvert fald den afgørende fejltagelse i dette meget vigtige og ulykkelige forhold.

Ingerlise Koefoed (SF):

Da mit partis ordfører i denne sag ikke kan være til stede, har jeg lovet at sige en lille smule. Jeg skal love, at jeg skal gøre det kort.

Hr. Svend Erik Hovmand sagde, at narkomani var et tegn på, at der er en alvorlig krise i velfærdssamfundet. Det mener jeg ikke. Jeg mener, at narkomani er et alvorligt tegn på, at der er noget helt galt med velfærdssamfundet, at det fungerer sådan, at nogle mennesker går hen og bliver narkomaner.

Der er ikke nogen grund til herfra at stå og forsikre – det gør vi alle sammen – at vi synes, det er et alvorligt problem, og at det er svært at løse. Der er heller ingen grund til at tro, at der er nogen her i salen, som ikke gerne på en eller anden måde ville løse det. Men det er svært at løse. Det er næsten umuligt at løse i arbejdsløsheds- og krisetider, hvor der i og for sig ikke er så megen grund til, at folk skal have mod til at ændre deres liv, for hvad har de at gå ud til, hvis de kom ud af narkomanien?

Under alle omstændigheder vil vi være med til at gøre alt for at løse dette problem, men ikke ad denne vej. Vi tror absolut ikke